

Během posledních měsíců, po papežské návštěvě na Slovensku, jsme se intenzivněji nořili do slov Svatého otce Františka, dobrého pastýře, který jako prorok naší doby vede soucitně srdce lidí ke Světlu. Zároveň ale (nyní v březnu a dubnu) procházíme vrcholnými tajemstvími velikonoční záchrany lidstva, a tak přednostně hledíme s vděčností na Kříž, na svaté Rány, ze kterých vytéká Krev-naše spása-Láska. V rozjímání těchto dvou měsíců proto spojíme obojí: Jednak **pohled do Kristových Ran**, jak je ukazuje svým přátelům – přímo – když je zve k účasti na svém životě; a zároveň ty samé Rány Svatého týdne budeme nahlížet v již oslaveném **kříži papeže Františka**, kde se rudá Krev Kristových Ran proměňuje na zlaté světlo, tedy na záchranu Pastýřova stáda, shromážděného kolem jediného Beránka na Kříži.

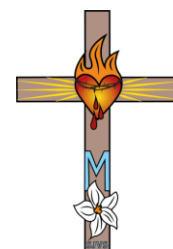
Co tímto propojením chceme říci? Ježíš celé naše společenství SJVS vede postupně stále hlouběji do středu svého Srdce. Trpělivě nás k tomu *výstupu do hlubin* formuje, zvnitřňuje, abychom nepodléhali jen vnějším projevům, ale stali se svobodnými srdcem, neboť svobodnému se může Pán ukazovat takový, jaký je. Víme, jak často třeba zbožnost hodnotíme jen podle vnějších gest! Svobodná láska unese jakýkoli projev milovaného, ať už se milovaný otvírá s bolestnými krvavými ranami, nebo sálá v plnosti třpytem lásky. Svobodná láska nechává milovaného, aby projevoval to, co právě prožívá, a tím nalézali oba, milovaný i milující – ve vzájemném pravdivém sdílení – útočiště, domov, přátelství a spočinutí. Zrovna tak Ježíš nám v **postní době** dokořán otvírá své Rány a touží, abychom do každé z nich hleděli a nacházeli, jak je s ním prožívat. A v době **velikonočního oslavení** pak ukazuje plod svého utrpení – záři, světlo a pokoj, vycházející z Kříže a přitahující neodolatelně celé stvoření – a opět touží, abychom s ním a v něm žili a vše prožívali: zakoušeli již nebe na zemi. V lidském srdci, ve kterém rozkvetl Pánův kříž života, se obojí prolíná: *skrytá krev utrpení* již nevystupuje navenek jako bolavá lamentace, ale jako proměněné *radostné světlo*, dávající druhým směr a orientaci. A radost srdce jen svědčí o autenticitě prožívané bolesti, o pravosti skryté oběti Bohu milé. Z povahy Pánova Srdce tichého a pokorně diskrétního Ježíš svou Krev vždy ukrývá do zlata kalicha: vnitřní bolest proměňuje navenek pro druhé do zlata útěchy.

K takové plnosti srdce jsou vedeni i jeho nejbližší přátelé – Služebníci jako jednotlivci i celé společenství. Jedním z projevů zralosti našeho společenství je stále „mladé srdce“, které se drží toho nejautentičtějšího z Pánova života (tradice církve), a přitom má pohotově přiložený prst na pulzu doby a rozpoznává v každém okamžiku, jak Pán i v současnosti odkrývá nové cesty k záchraně duší, neboť jeho lásku k lidem nemůže nic unavit ani zastavit.

Jsme Duchem voláni naplnit Ježíšovo přání, abychom prohloubili jeho dar „papežského srdce“ a ještě více se přimkli ke Svatému otci Františkovi, který nese tíhu celého světa – „moře hořkosti“ –, a přitom navenek sálá pokojem, mírnou

radostí, láskou, moudrostí... podobně jako vyobrazený Kristus na jeho křížku, který máme před očima. Je symbolem toho, jak nese papež spolu s Kristem rány skryté, navenek však vydávají plody v podobě zachraňující záře lásky. K tomuto kroku jsme zváni i my: abychom náš původní služebnický kříž, znamení našeho společenství, spojili s papežským křížem, lépe řečeno, abychom začali jako viditelné znamení našeho poslání (*skryté* oběti za kněze) používat stejný kříž, který nosí Ježíšem milovaný Svatý otec František, který si nestěžuje na utrpení, ale nese ho, aby jako otec dával život svým synům. Náš původní služebnický kříž se tím neztrácí, ale máme ho „vložit a uschovat“ do Františkova viditelného kříže a v něm ho od této chvíle nahlížet, abychom byli navenek sjednoceni jediným křížem, který nosí zástupce Krista na zemi. Jako Maria ustupuje Ježíši, a o to mocněji je jeho, náš služebnický kříž ponořený do papežského kříže je znamením naší totální disponibility vůči Ježíšovu Srdci, které si s námi opravdu může dělat, co chce – v náš prospěch, pro naše plné štěstí. Tedy duchovně činíme jako společenství další krok do hlubin Ježíšova Srdce a i v této věci se necháme ochotně vést – visíme jen na něm.

Původní *kříž Služebníků* je jako přímý pohled do Pánova otevřeného Srdce, kde spatříme jeho Rány a intimitu všeho, čím žije: to ale nelze vystavovat zrakům na odiv. Je třeba tento pohled (bolesti kříže) skrýt jako Krev do kalicha, kde tím kalichem pro vzácnou Krev je *Františkův kříž*, který máme viditelně nosit i my na znamení toho, že ti, kdo hledají pevnou půdu pod nohama, naleznou ji tam, kde ze skryté (zrakům nepřístupné) bolesti kříže vystupuje navenek živé světlo, radost, síla a neúnavná ochota dobrého pastýře za stádo položit i život. To vše v sobě nese kříž papeže Františka, maják pro ty, kteří se ještě nechají zachránit. Zmateným, poztráceným, hledajícím, zoufajícím, liknajícím, rezignovaným, bloudícím... neukazuje dobrý Ježíš hned svoji Krev (jejímž znamením je původní služebnický kříž), aby neztratili odvahu a neutíkali dříve, než poznají jeho Srdce, ale přitahuje je proměněnou Krví, tedy láskou, něžností a laskavostí svého pružného Srdce (jehož znamením je papežský kříž).

Čiňme tak i my: původní znak Služebníků (spolu s naším utrpením, bolestmi, oběťmi) zůstane obtisknutý diskrétně pouze do stěn našeho srdce, zatímco ten pro všechny viditelný (papežský) budeme nosit na řetízku v blízkosti srdce. Naše srdce uvnitř bude bít intimně tím, co zrovna prožívá Pán, a navenek bude vystupovat už jen bolest proměněná do podoby záře, která jako do sítě zachytí toho, kdo hledá světlo. *Maria* vše ve svém srdci uchovávající (původní kříž SJVS, od této chvíle skrytý) a *Maria* Spoluvykupitelka navenek stále činná pro bližní (viditelný papežský kříž – nový kříž SJVS). Společný kříž s papežem vtiskuje našemu společenství ještě pevnější místo na Kalvárii Ježíšova Srdce po boku se Svatým otcem – tam, kde přebývá živá Církev-Nevěsta vyhlížející svého Ženicha.

Nyní se ale ještě zastavme u Ran Ježíšových, které nám On sám jedinečně otevře ve Svatém týdnu. Jak je můžeme s ním prožívat? Při slavení eucharistie stéká pokaždé do Kalicha Ježíšova Hořící Krev z jeho Ran – nejmasivnější z Rány jeho Srdce. Co v nás On činí a co dopouští v našem životě, tím nás dotváří stále více do své plné podoby a ke svému obrazu. Utrpení Svatého týdne vzal na sebe Pán v úplné svobodě – jeho Srdce i jeho Tvář zůstaly při utrpení zcela svobodné, bez nejmenší známky

netrpělivosti. Pohled na jeho Rány nás učí přijímat vše z jeho rukou se srdcem stále svobodnějším, na ničem nelpět, a tak zrát do úplné radosti. Když se díváme na Rány, ty samy jsou v nás činné a proměňují v nás to, čeho bychom sami úsilím nedosáhli:

V pondělí Svatého týdne můžeme takto hledět do Ježíšovy **Rány na pravé ruce**: tato Rána smývá všechna provinění a ubohosti těch, kteří budou stát na posledním soudu (na konci světa) na Pánově pravé straně. Jsou to všichni ti, kteří nakonec oblékli plnomocné odpustky, ti budou stát a již stojí po pravici Pána a tam na ně již nyní stéká jeho Hořící Krev. Stačí kapka Ježíšovy Krve z Rány pravé ruky, zachycená srdcem těchto lidí jako kalichem, která dává plnost života a radosti každému, kdo přichází! Hledme radostně v pondělí Svatého týdne na veliký zástup po pravé Ježíšově straně, který by nikdo nespočítal, a děkujme, že jsou mezi nimi naši blízcí a drazí! (K záchraně našich blízkých jsme jako Služebníci dostali dokonce zaslíbení.) Všim, co v tento den Svatého týdne obětujeme z lásky, umocňuje působnost Ježíšovy Hořící Krve, vytékající z Rány jeho pravé ruky. Ježíš v tento den naše utrpení spojené s jeho utrpením proměňuje na svou Hořící Krev, která společně s naší krví vytéká z jeho pravé ruky. Takto dokonale můžeme být účastni jeho oběti z lásky pro všechny tyto duše a společně s ním prožívat utrpení skoro až radostně.

V úterý Svatého týdne pohlédme do Ježíšovy **Rány na levé ruce**: tato Rána a levá ruka vůbec odkrývá a poodhaluje tajemství Ježíšova Srdce (jak často spatřujeme na vyobrazeních Božího Srdce, kde si Ježíš svou levicí ukazuje na tajemství svého Srdce). Můžeme se rozjímáním o této Ráně sami stávat levou Ježíšovu rukou – tedy odhalovat všem skutečné Srdce Boha – takové, jaké je! Ani ne tak slovy, jako životem. K tomu, abychom toho byli schopni, abychom věrně svědčili o kráse Pánova Srdce, k tomu na nás stále stéká jeho Hořící Krev, aby očišťovala naše srdce a my věrně odhalovali a světu ukazovali Boží Srdce, které je stejné včera i dnes i navěky! „Levé ruce“ těch, kdo odhalují skryté poklady Božího Srdce a dávají druhým do něj nahlédnout, připravují celé lidstvo na Pánův druhý příchod ve slávě.

Ve středu Svatého týdne můžeme hledět do Ježíšovy **Rány na pravé noze**: z této Rány vytéká jeho Hořící Krev na ty, kteří dostali od Pána zvláštní, jedinečné a konkrétní poslání – kráčeji životem zde na zemi, a přitom žijí před jeho svatou Tváří (jako by byli nohama na zemi, ale svým srdcem a životem již v nebesích). Ti, kdo ve svém srdci viditelně nosí Pána, jsou živou monstrancí – září pro ostatní v časech, kdy není na krok pro tmu vidět. Světlo světa pro tyto dny jsou lidé, kteří se stávají Ranou Ježíšovy pravé nohy. Předkládejme mu touhu prodlévat v Ráně jeho pravé nohy, tajemství takového povolání spatříme až na věčnosti.

Ve čtvrtek Svatého týdne pohlédněme do Ježíšovy **Rány na levé noze**, která k tomuto kněžskému dni Večeřadla patří: kontemplací spatříme, jak do této Rány Pán kráčeje světem sbírá všechny ty, kteří jsou blízcí jeho Srdci – stejně jako je bližší levá strana lidského těla srdci – ale nevědí, kdo Pán je, neznají ho, vůbec o něm nevědí nebo o něm dostali nějaký překroucený obraz a neznají ho v pravdě! Ježíš tyto lidi velmi miluje. Můžeme být v Ráně Ježíšovy levé nohy v tento den spolu s těmito lidmi – a být pro ně světlem – nic víc ani dělat nemusíme: jen máme být pro ty, kteří Ježíše neznají. Jak je důležité, aby lidé Ježíše poznali takového, jaký skutečně je! A takového představuje právě papež František, neboť kráčí spolu s Ježíšem po tomto světě a všechny lidi vrací zpět do náruče Otce! Papež František

činí, co může, aby zachránil všechny, které Otec dal Synu a Ježíš je zase svěřil papežovi (a nám, kdo s ním sdílíme papežské srdce)! Rána Ježíšovy levé nohy plně zachraňuje právě v naší době, kdy největší Služebník, papež František, začal takto kráčet po celém světě – žije *milosrdenství* nebeského Otce. Koho z lidí do sebe tato Rána Ježíšovy levé nohy přijme, je mimořádně pokřtěn a už se neztratí – jde o křest z kapky Krve Rány Ježíšovy levé nohy, o přijetí do této Rány, podobně jako když pokřtěný je přijímán do církve. Mysleme v tento den i na naše nejbližší, se kterými si nevíme rady, o které máme strach a které bychom rádi viděli v náručí Krista, ale jsme v argumentaci bezradní a vůči nim bezmocní. Aktivně pomáháme Ráně Ježíšovy levé nohy v záchraně duší dvojím způsobem: **1.** když se za papeže Františka modlíme a dáváme mu místo ve svém srdci (i v této optice můžeme nahlížet přijetí nového papežského služebnického kříže, který zintenzivňuje naši službu pro Ježíše). **2.** pomáháme k záchraně duší, když prodléváme přímo v Ráně Ježíšovy levé nohy, to znamená, když činíme věrně a často nenápadně to, co nám Pán svěřil. To je pomoc pro Ránu levé nohy. Papež František má blahoslavenství srdce plačících, a přitom z jeho srdce vychází radost pro celý svět! „Křtí“ krví slz a do Ježíšovy Rány levé nohy jako do církve přijímá všechny, kteří se ještě nechají obmýt – mezi nimi i naši blízcí.

V pátek Svatého týdne můžeme hledět do Ježíšovy **Rány Srdce**: do této Rány jsou postupně vtahováni absolutně všichni ze všech ostatních jeho Ran, neboť Rána Srdce je nebe, věčnost, spása – Boží Království. V Ježíšově Srdci to vře jako v sopce, stále se v něm něco děje, stále je činný pro svůj milovaný lid. Nejkratší cesta do nebe – do Trojjediného Srdce – vede přes Pannu Marii, která svým Srdcem tvoří obal Trojičního Srdce Boha. Je prostřednicí všech milostí. Když Ježíš touží, abychom dorůstali do mariánského srdce (jeden z mystických darů Služebníků), touží tím, aby se srdce každého z nás stalo obalem jeho Trojjediného Srdce a takto důvěrně přebývalo s celou Nejsvětější Trojicí. V Pánově Srdci probíhá neustále „hořící rozhovor“ a my můžeme být tomuto rozhovoru partnersky přítomni! Jak? Trojjediný nás zve, abychom s ním prožívali doslova všechno – jeho radost i jeho bolest, jeho krvácení. Rána Ježíšova Srdce nás zve do absolutního partnerství, kdy můžeme stát po Ježíšově boku jako jeho Matka. Nebojme se říkat mu ke všemu „Ano“, ke všemu, co s námi zamýšlí: ať už rozumíme, nebo ještě ne (třeba i v přijetí papežského kříže za svůj, za služebnický)! Protože je tato Rána Srdce nejdůvěrnější, poskytuje nám také největší důvěrnost s ním.

Všechny Ježíšovy Rány se sjednocují v Ráně jeho Srdce a je to jeho Hořící Krev, která duši člověka z Ran na rukou a nohou bezpečně přenáší do Rány Srdce! Když máme podíl na Ježíšově Krvi, potom také naše krev, sjednocena s jeho Krví, nosí duše lidí přímo do Rány Srdce. Rozjímejme o tak velkém povolání k mystice Ježíšova Srdce a radujme se, že formuje naše srdce, aby bylo pružné a citlivé na jeho přání. Vyprošujme si nejvyšší radost a vděčnost za úkoly, které nám Pán ukládá, za to, že počítá s růstem našeho srdce!

S. Luisa Karczubová

K modlitbě a oběti za kněze každého z nás individuálně vede Ježíšovo Velekněžské Srdce, které je stále plné Ducha Svatého, Ducha lásky. Jsme v rodině, kde není nic povinné, naopak všichni toužíme směřovat k veliké svobodě srdce, do které nás vede náš Pán. Svoboda neznamená, že si dělám, co chci, ale tzv. *indiferenci*: což je vztahová svoboda pro Pána, uzpůsobená mým možnostem. Pak se v duchovním životě již nejedná o volbu mezi tím, co je a co není hřích, ale Boží vůli hledám ze dvou nebo více možností, které jsou pro mě dobré a dovolené a ve kterých hledám ono *lepší-magis*. Přeji si poznat, co se Pánu v té či oné situaci, pro toho či onoho člověka *více* líbí. Pokud se nedokáží nad věcí povznést a srdcem k nim být svobodný, zbytečně se budu Boha ptát, co mám udělat. Jak může promluvit Bůh do srdce, které má již předem svůj ustálený názor nebo cestu? Zkoumejme sami sebe, nakolik svoboda našeho srdce – tedy závislost pouze na Bohu – již pokročila? Cesta ke skutečné svobodě je touha po ní a modlitba, prosba za ni. Jsem svobodné Boží dítě, tedy šťastné, plné jásavé radosti?

S. Kateřina Klosová

Ze slov papeže Františka: Radost z Hospodina je naší silou. V Pánu nalézáme svou identitu. Křesťan v sobě nikdy nesmí udusit stesk po Bohu. Jinak se naše srdce nebude umět radovat. „Nebudte zarmoucení, neboť radost z Hospodina je vaše síla“ (srv. *Neh* 8,1–12). Je to radost, kterou dává Pán, když objevíme svoji totožnost. Naše totožnost se totiž cestou vytrácí, během našich deportací či sebedeportací pohasíná, když se zahníždíme tam či onde, avšak nikoli v Pánově domě. Musíme najít identitu. Jak najít vlastní identitu? Když ztratíš, co bylo tvoje, svůj dům a vše, co bylo tvoje, začne se ti stýskat a tento stesk (nostalgie) tě přivede zpět domů. To je milost Boží. Pokud jsme například sytí, netrpíme hladem, žijeme v pohodlí a jsme spokojeni s tím, kde jsme, nemáme potřebu jít jinam. A já si kladu otázku, kterou bychom si dnes měli položil všichni: „Jsem ve svém srdci klidný, spokojený a duchovně nic nepotřebuji? Nevyhasnul můj stesk?“ Srdce, které necítí stesk, nezná radost. A radost je naše síla: radost z Boha. Srdce, které neví, co je stesk, nedovede slavit. Ptejme se, jaký je náš stesk po Bohu. Jsme spokojeni a šťastni, anebo denně vnímáme touhu jít dál? Kéž nás Pán obdaří touto milostí, aby nikdy, nikdy v našem srdci nevyhasl stesk po Bohu.

